

Vážený pane,

děkuji Vám za zaslání obšírné informace o cause, která by snad mohla být se značnou mírou nadsázky nazvána „samosprávná Morava“. Přestože tato problematika v podstatě není hlavním předmětem mých zájmů v oblasti historie, byl jsem na ni upozorněn právě se zřetelem na heraldické a vexilologické konsekvence, panem dr. Růžkem.

Nehodlám se zde podrobně rozepisovat o vývoji české státnosti od nejstarších dob přemyslovských knížat až po vznik Československé republiky v roce 1918. Na toto téma existuje nepřeborné množství literatury nejrůznější kvality, naposledy zřejmě kolektivní práce českých (samořejmě i moravských, zkoumání jejich rodiště nepovažuji za podstatné) historiků s názvem „Přemyslovci“ a následným pokračováním „Lucemburkové“. Současné aktivity jakési marginální skupiny „moravských národovců“ (záměrně nepoužívám termínu „separatistů“) mohou na první pohled vypadat závažně, avšak při podrobnějším průzkumu aktivit je situace reálně značně odlišná.

Podle mého názoru byla „národnostní problematika“ odstartována návrhem někdejšího presidenta Havla – aby se název naší republiky vrátil do období let 1918-1938, tj. Československá republika; pokud si vzpomínám, při jakémsi jednání s prezidentem Havlem zemřel na zástavu srdce do té doby neznámý moravský „národovec“ Boleslav Bárta.

Přestože nejsem historikem specializovaným na období vzniku národních států po rozpadu rakousko-uherské monarchie v roce 1918, jsem toho názoru, že Masarykova idea o vytvoření novodobého státního útvaru, spíše podle hesla „přání otcem myšlenky“, tj. spojením dvou slovanských větví do jednoho státního útvaru a více pomyslným než reálným vytvořením „národa československého“ s dvěma úředními jazyky, češtinou a slovenštinou, nebylo šťastným řešením, leč v tehdejší politické situaci zřejmě ospravedlnitelným. (To byla jen malá historická vsuvka.)

Pokud jste pamětníkem politického vývoje v první polovině 90. let minulého století, tak si zajisté vzpomeneme na překotný vznik nových politických stran, jejichž ideové ukotvení bylo v mnoha a mnoha případech, eufemisticky řečeno, problematické.

V moravském politickém prostoru vznikly, pokud mne paměť neklame, dvě strany, které si vytkly za cíl „boj o samosprávnost Moravy“ – Moravská národní strana a Společnost pro Moravu a Slezsko; ta druhá se velmi rychle rozštěpila, zřejmě právě v důsledku ideové a programové nejasnosti, na Společnost pro Moravu a Slezsko I a Společnost pro Moravu a Slezsko II; již toto vypovídá o politických snahách a cílech jejich iniciátorů a právem zapomenutých person. Přitom odhlédám od skutečnosti, že ve všech těchto a podobných aktivitách se angažovali především jednotlivci, kteří v předchozím režimu (a zase záměrně nepoužívám termínu „totalitním“) byli aktivními členy KSČ a někteří dokonce nomenklaturními kádry.

Podle mého názoru se v každé národní pospolitosti najde několik, či několi desítek, zhrzených jednotlivců, kteří nevynikli v oblasti vědy ani umění a tak svůj osobní mindrák realizují prostřednictvím národnostního třeštění či pomatenosti, shormáždí kolem sebe dav mdlého intelektu, prohláší se za jediné spasitele „utlačovaných

mas“ (je celkem lhostejné, jak a proč jsou utlačovány) – a máme na světě politický všespasitelný subjekt. Pokud bych chtěl být jízlivý, tak bych protagonistům těchto vše- a samospasitelných hnutí položil několik záludných otázek především z oblasti ekonomické, poněvadž především ekonomické parametry jsou rozhodujícími pro existenci jakéhokoliv politického subjektu; politickými proklamacemi a schůzovním žvaněním, byť jakkoliv vzletnými, se občané neuživí. Čili – z tohoto hlediska bych posuzoval aktivity „moravských národovců“ ze velmi-velmi úsměvné. Pouze se podivuji skutečnosti, že těmto pochybným aktivitám dává prostor časopis „Veřejná správa“ a že tyto aktivity nalézají odezvu i v obecních zastupitelstvích.

Domyšleno ad absurdum: Od Moravy by se mohlo národnostně oddělit Slezsko, resp. ta část Slezska, která zůstala součástí rakouské monarchie po prohraných válkách s Pruskem z doby Marie Terezie. A pokud bychom chtěli v teritoriální marginalisaci pokračovat, mohli bychom se vrátit do doby přemyslovských údělných knížat a vytvořit „republiku brněnskou“ a „republiku olomouckou“, aby vznikly prebendy pro neumětely všech kategorií. A platit by to všechno měli chudáci občané svými daněmi.

K dějinám Markrabství moravského (záměrně píši „Markrabství“ s velkým počátečním písmenem, obdobně jako Království české nebo České království) odkazují na níže uvedenou internetovou adresu, kterou však nepochybně znáte: Morava - Vznik ... zánik moravského markrabství v ... Z historie Moravy - dějiny moravského markrabství. ... 13) Dědičné právo habsburků na Moravské markrabství Dalším moravským markrabětem je Ferdinand II.
mojebrno.wz.cz/inka--morava-markrabstvi-moravske.html

Co se týká moravských heraldických tinktur, jsou nesporné: modrý štít, orlice stříbrno-červeně šachovaná (!! pozor: stříbrno-červeně nikoli červeno-stříbrně !!). Takto uvádí moravský zemský znak i Vojtěch Král z Dobré Vody v knize „Heraldika“, Rudolf Štorch, Praha-Karlín 1900, tab. XXXVIII.

Pokud „moravisté“ adorují tinktury zlato-červenou (heraldicky), resp. žluto-červenou (vexilologicky), jednoznačně se tak přihlašují nikoliv k tzv. moravské národnosti ale především ke germanisaci Moravy, poněvadž změnu tinktur z roku 1462, tzv. polepšení, odmítl sněm moravských stavů. Pokud tyto historické skutečnosti „páni moravisté“ neznají nebo je přehlížejí, jsou podle mého názoru hodni politování, ba opovržení, neboť zpochybňují ústavní pořádek České republiky.

S pozdravem

Mgr. Pavel Palát, ředitel projektu Heraldické Terminologické Konvence
(HTK-CZ)
21.02.2014

Text byl na serveru obč. sdružení za Moravu o.s. uveřejněn s laskavým svolením autora. Více k tématu naleznete na www.moravska-vlajka.eu